

"כתבנו בספר זכויות"
 כס"ד הספר החשוב והתועלת שרבים רבים מעדיים על היוזקים עצומים למעשה ממנו - "מי באר" - על פרשות השבוע ומועדי ישראל עבר ל'עמוד' וכס"ד מיד אחרי החגים הספר יגיע לחנויות הספרים. אני פונה אל מי שרוצה לעשות עילוי נשמה, או שמחפש זכויות נוספות לימי הדין - "כתבנו בספר זכויות"
 נשאר עדיין אפשרות להנציח פרשה לע"ג או לזכות.
 כמו כן כל תרומה שתקבל בכריכה - ותענה בכריכה מאבינו שבשמים ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' - קופת עלי באר, או 0548496676

גליון פ"ה

פרשת כי תבוא

תשפ"ב

מה כל הרעש הזה של הביכורים? יסוד עצום...

מופתעת ואמרתי לה: 'למלים האלה חיכיתי, הם כמו מים צוננים על נפש עייפה'. והאחות בחיך גדול המשיכה: 'המלים האלו מלוות אותי לכל מקום. בעוונתי הרבים אבא שלי היה רב חשוב, אמנם לא הלכתי בדרכיו אך מילים אלו מלוות אותי לכל מקום'. נשאר בה קורט של יראת שמים. היא הלכה והרופא המרדים, נכנס ושאל כמה שאלות וסיכם את השיחה 'בעזרת ה' הכל יעלה יפה'. המילים האופטימיות הללו נסכו בי אושר. אין לכם מושג כמה הן מעוררות תקווה טובה ואופטימיות בקרב אלה שהחרב מונחת על צווארם...

חשבת בליבי: שאין חובה שהפרופסור המנתח יגיד זאת, הקב"ה כבר השימע לי את המילים הללו מפי עוזריו הנאמנים, ומסתבר שגם הוא מסכים עמם. וכך נכנסתי לחדר ניתוח בלב בוטח אבל מקדימה לעשות **חשבון נפש נוקב, האם השתמשתי בקול שלי לדברים טובים או שמא... היו אלו שניות שנמשכו נצח. האם אזכה להתעורר מדברת, או חלילה אילמות...**

לפני זריקת ההרדמה אמרתי 'בידך אפקיד רוחי, נרדמתי, והתעוררתי! והנה נלגד עיני בני משפחתי ובני הבכור שואל: 'אמא, מה שלומך?' ואני עונה: 'ברוך השם'. ואז בני אומר לי: 'אמא את מדברת רגיל, לא צרוד, ולא אילמות'.

'כן, הכל חסדי שמים, אין בעל הנס מכיר בניסו' מלמלתי תשושה. שבוע לאחר שהשתחררתי מבית החולים הגעתי לביקורת, ולאחר שהרופא סיכם את מהלך הניתוח הוא הגיש לי מכתב סיכום וכך היה כתוב: 'מצב כללי טוב. הקול צלול'. והאותיות האלו צלצלו לי באלפי פעמונים: 'צלול, צלול, צלול'. לא צרוד, לא חור בגרון, לא אילמות ח"ו.

בערב דיברתי עם בני בטלפון וכך אמרתי לו: 'היום קיבלתי את הקול שלי במתנה בפעם השניה'. בפעם הראשונה קיבלתי אותו מבורא עולם כשנולדתי. כנראה שלא ידעתי להעריך את

אי גוט ווארט
 מאגזינים המשיעיים והבנדרים שליט"א

אלול זה כמו לפני הורדת הספר לעימוד

בחסדי ה' המרובים, ואחרי עבודה כבירה, השבוע הספר החשוב "מי באר" - על פרשות השבוע ומועדי ישראל (ועוד עניינים), עבר לעימוד.
 אחרי העימוד, מסובך מאוד לשנות דברים, ומשנים רק במקרים דחופים. [כיון שצריך לכתוב לגרפיקאית, והיא צריכה להבין מה בדיוק הכוונה, וצריך לעבור ולבדוק שהתיקון בוצע כמו שצריך, וזה עולה עוד כסף], אבל לפני העימוד, כל החומר נמצא בידי כחומר ביד היוצר, ברצותי מוסיף, ברצותי מוריד, ברצותי מגדיל, וברצותי מקטין וכו' וכו'...

אמרתי, זה אלול!
 באלול, כל החומר בידיי שלנו, ניתן לשנות את כל השנה הבאה, עדיין לא נגזר כלום! אבל אחרי 'ראש השנה', זה כבר פרויקט גדול לשנות את הדברים... נכון, זה אפשרי, אבל זה מאד מסובך, צריך לשנות כבר את מה שנגזר, ולא לא פשוט...
"קום קרא אליו"

במהלך עריכת ה'שולחן הטהור' בליל ש"ק פרשת כי תצא (תשפ"ב, את"ק מירון) אצל הגה"צ ר' אלימלך בירמן שליט"א, שרו: 'קום קרא אליו'... [מתוך 'מנוחה ושמחה', במנגינה של וויניץ] התחיל הגה"צ לפזם את מילות הסליחות של בני ספרד 'בן אדם מה לך נרדם - קום קרא בתחנונים'...
 זעק ר' מיילך, עכשיו זה 'העונה' של 'קום קרא' עויילם, עויילם, קום קרא אליו...

מ"ה רעננה
התחזקות בעבודת ה'...
 לע"ג מ"ה הרני אסן מירון
 ג' הרני אסן קרלין, וכל מתי ישראל

מספר הרה"ג ר' משה טולידאנו (האמתי ואמרוה), על אשה אחת שנתעורר חשש ל'מחלה הנוראה' - עשו ביופסיה. (בדיקה לגילוי המחלה), במתח חיכיתי לתוצאות שלא איהרו לבוא, ואכן נמצא גידול קטן, אך ממאיר, רח"ל. בעלי התקשר אלי ושאל: 'נו, מה התשובה?' עניתי: 'מה שלא רוצים לשמוע'.

נדלג על הימים המתוחים מאד עד לניתוח... ביום הניתוח התייצבנו בשעה מוקדמת בבית החולים. עודי מחכה למנתח שהומלץ ע"י עסקני הרפואה ושמנו הולך לפניו, נכנס הפרופסור ומסביר לי מעט על הניתוח ואז הוא אומר: 'אתן שנצטרך לעשות חור בגרון'.

הייתי בהלם ואמרתי: 'חור בגרון? אף אחד לא אמר לי. ומה ההשלכות?' הפרופסור משיח: 'אני חייב לידע אותך לגבי הסיכונים, החל מצריות קשה ועד לחור בגרון ממידי ואפילו אילמות. כן, היו מקרים של אונדק הקול לצמיתות...' הרגשתי שהשמים נופלים עלי, אילמות? רק זה חסר לי. הקול הוא כלי העבודה שלי. הוא כלי התקשורת השגרת, התכופ, עם בני המשפחה עם חברות לעבודה... הקול נועד לתפילה! נכון שהקב"ה שומע תפילות כל פה, גם מפה שאין בו קול... אבל איך אוכל לנהל את חיי מבלי קול? התעטפתי בהלם. סירפתי את הדברים לבעלי, וגם הוא נדהם.

כשנקראתי להיכנס לחדר ניתוח. לפתע עלתה בליבי מחשבה, לבקש מהפרופסור שיגיד לפני הניתוח, 'בעזרת ה' נעשה ונצליח'. בכל זאת מדובר בחיים שלי, בבריאות שלי, והוא שליח משמים ושיעשה מלאכתו נאמנה. התלבטתי כיצד הוא יקבל זאת, מדובר ביהודי רחוק רחוק...
 עוד אני מתלבטת, נכנסת לחדר אחות חדר הניתוח ואומרת בקול רם: 'בעזרת ה' נעשה ונצליח'.

בדיוק אותן מילים שציפיתי לשמוע מן הפרופסור. הייתי

בפרשתנו נצטוונו על מצוות 'ביכורים'...
רבנו ה'אלשיך הקדוש שואל, מה כל ההרדה הזו על מצוות ביכורים, שילך איש מביתו ומעירו עם אשכול ענבים אחד ותאנה ורימון אחד. וזכה העני והעשיר שווים ואפילו אגרופס המלך. ויתקבצו מכל עיר ועיר בחלל ובשירה וזמרה, ויוצאים לקראתם הזקנים והשירים לפי כבוד הנכנסים להודות ולהלל לה' עד שערי ירושלים. ובהגיעם לירושלים ירמו קול 'שמחתו באומרים לה' וכו', כמו שכתוב במשנה ביכורים פרק ג', **ומה קול החרדה הזאת על פחות משווי חצי דינר?**

ועוד תגדל התמיהה מה שכתבו חז"ל במדרש רבה (א, ה) "בראשית ברא" וכו' **בשביל מצות ביכורים** שנאמר בה "ראשית ביכורי אדמתך", "ברא אלוקים שמים וארץ". הלא יפלא מה גדולה המצווה הזאת שעליה לבדה נברא העולם?

ותמצית דבריו, 'כי בחסדו יתברך ברא העולם וחפצו להיטיב לבריותיו ומבקש מאיתנו שלא נחשוב שהעולם שייך לנו, רק שנחזיק לו יתברך טובה ונכיר כי הוא אדון הכל, והוא הטוב והמטיב לנו. ונברך והנהלו לו יתברך ולא יהיה האדם כפוי טובה **ובזה תלוי קיום כל התורה**. ואת ההוראה הזו גילה לנו ה' בתורה ובחז"ל, **שבשביעה נברא העולם, כדי שנחזיק לו טובה על המחיה ועל הכלכלה, ולהודות גם על כל הדברים שמקבלים** כי זה בנין אב לכלום כי על ידי ארץ ושמים ומזלות וחמה ולבנה נעשים ומתבשרים הפירות וכל תבואות הארץ, להכין מזון לכל בריותיו. ועיקר כוונתו יתברך במצווה זו להרחיקו ממידת כפוי טובה ולהביאנו להכיר בטובה כראוי **כי הוא גדול ועיקר גדול בכל ענייני ועיקרי הדת. כי בו תלוי כל עבודת האלוקים להכיר כי הנשמה שלו והגוף פעלו וכולנו עבדים לו יתברך**, וכשהאדם מביא ביכורים אפילו בשווי חצי דינר בזה הוא מראה שאינו כפוי טובה והארץ שייכת רק לה' יתברך, וזכה הוא מגיע אל תכליתו בעולם הזה.

וכן מובא ב'מדרש תנחומא' (כי תבוא א), כשצפה משה שעתידי בית המקדש לחירב, והביכורים עתידים ליפסק, עמד והתקין לישראל שיהיו מתפללין שלש פעמים בכל יום, והיינו כשראה משה שלא תהא להם לישראל דרך לזכור שכל מה שיש להם מאת ה' הוא, נעמד ותיקן להם ג' תפילות בכל יום שעל ידי שיעמוד לפניו בתפילה זכור יזכרו כי הכל מה' האלוקים.

פחד! כל העולם עומד על הודיה לה'! כל מטרת התפילות זה שנזכור להודות לה'!!!
 וברגע שזוכרים ויודעים וחיים את זה - כל המבט על החיים משתנה...

ר' אמות של הרבה הרב דוד מטיאס

הוא צריך בית דין חשוב לצורך עשיית פרוזבול

הנה דעת המחבר (הו"מ סי' ס"ז ו"ח) שצריך למסור הפרזבול בפני בית דין חשוב דהיינו שלושה שבקאיא בדין ובענין פרוזבול ויודעים ענין שמיטה והמחום רבים עליהם באותה העיר, אמנם דעת הרמ"א (שם) דאין צריך דוקא בית דין חשוב אלא אפילו בית דין של ג' הדיוטות מועיל, מיהו כתב בקיצור שולחן ערוך שאף לדעת הרמ"א בעיני שיהיו עכ"פ בני תורה [עיקר הכוונה בזה שיהיו בקאיא בדין פרוזבול] וכן מטו משמיה דהגר"ש זצ"ל שראוי שהשלושה שחותמים על הפרזבול יהיו בני תורה ויש להעדיף כמה שיותר תלמידי חכמים עכ"ד.

ולמעשה מנהג בני אשכנז להקל כדעת הרמ"א שאין צריך לעשותו בפני ב"ד חשוב דוקא, וכן נהג בעל הקהילות יעקב [ארחות רבינו ח"ב דיני פרוזבול], וכן מובא ושג"ש א"ז ועירבאך זצ"ל לא היה מקפיד לכתוב הפרזבול בפני ב"ד חשוב שבעיר. אולם מצאנו לכמה מגדולי ההוראה שנהגו להדר ולמסור הפרזבול לבית דין חשוב וכמו שכתב בדרך אמונה (פ"ט ס"ק ר"ט) שפרן החזון איש זצ"ל היה מנהיר לעשותו בבית דין הקבוע בעיר, וכן היה נוהג הגר"ש אלישיב זצ"ל למסור הפרזבול לב"ד חשוב (ישא ח"מ סי' כ"ה).

אמנם בני ספרד והולכים אחר פסקי מרן השלחן ערוך צריכים להקפיד לעשות הפרזבול בפני ביד דין חשוב כמו שכתב בשו"ת אור לציון (שביעית פ"ז ס"ג) שלבני ספרד אין לסדר פרוזבול אלא לפני ב"ד חשוב הממונה על ידי הקהל ומקובל עליו עיי"ש, אולם כתב שם באור לציון [על פי שו"ת המב"ט, ושכן הוא מנהג ירושלים] דאין צריך לבוא לפני הדיינים עצמם אלא די שכותב ואומר בפני ב' עדים שמוסר חובותיו לבית דין פלוני ופלוני שבמקום פלוני והעדים הותמים בלשון עדים ומועיל דבר זה גם לדעת השולחן ערוך [ואין הדיינים צריכים לדעת מכתבת פרוזבול זה] עיי"ש. והמחמיר לבוא לפני הדיינים בעצמם, נראה דיש בכך הידור מאחר ולדעת כמה ראשונים צריך לבוא לפני בית הדין ולא מועיל למסור הפרזבול [לבית הדין] בפני עדים.

המתנה הגדולה שקיבלתי (מחו של ההיגל), אבל היום! קיבלתי את קולי במתנה בפעם השנייה, ואני מקווה שלעולם לא אשכח להעריך את המתנה היקרה הזו! לא רק את הקול קיבלתי מבואר עולם, אלא את הכול!

אין שום דבר ברור מאליו, הכל (הקול) מאתו יתברך, וכמה עלינו להודות ולהודות ולהודות. "אילו פינו מלא שירה כים, אין אנהנו מספיקין להודות לך ה'..."

הבן שלי המליץ לי על משחה להעלמת הצלקת שנוצרה עקב הניתוח, אך סירבת. אמרתי לו "לא צריך שום משחה, אני רוצה שהצלקת תישאר כעדות נאמנה וכדי שתמיד אזכור ולא אשכח

לעבירה!!! שנוכה לשמור על פינו ולשונונו (וקולנו) תמיד, אמנ! (האמנתי ואזמרה).

ולדין יאמר, ברוך ה' שאנחנו בריאים ולא צריכים ניתוחים, אבל לאדם הקול (והכל) לא מתנה מהקב"ה, איך אפשר להשתמש בו כנגדו?

אדרבה, נשתמש בו ליעוד האמיתי שלו, הודיה לה', תפילות שמטרתן הודיה כמו שכתב האלשיך, ונזכה תמיד להודות ולהודות ולהודות...

חלה', והתפללה לה' - שהיא כל כך רוצה להיות בראש השנה אצל האדמו"ר, שהקב"ה ידאג לה לדירה...

היפלא מה דבר? תוך כדי הדברים, מתקשרת אליה ידידה, שידעה שהיא מחפשת דירה לראש השנה' ואמרה לה, שיש דירה של אמא שלה, שנפטרה לפני 10 שנים, ממש ליד ה'בית מדרש' של

האדמו"ר, ומאז הם לא נגעו בדירה, והם לא רוצים למכור אותה, כי הם מרגישים שהם נפרדים מאמא שלהם, והיא שמעה שהיא מחפשת דירה לראש השנה', היא מסכימה לתת לה בחינם, רק שתדע שיש קצת אבק, ועליה לנקותו, היא שלחה שליח, והתברר שהדירה במצב מצוין, וצריכה רק שטיפה יסודית מהאבק...

בכח התפילה לפעול הכל הכל הכל... לדעת בימים אלו - הכל פתוח והכל בטוח...

כידוע, מנהג החסידים - לנסוע לראש השנה' להיות בצל רבותיהם, ויש חסידות שנוהגים שנוסעים כל בני המשפחה. שוכרים דירה לראש השנה' בקרבת בית המדרש של החסידות, ושם אוכלים וישנים כל בני המשפחה. כתוצאה מכך יש ביקוש גדול - והפקעת מחירים, לשבר את האוזן, לאדמו"ר מבעלזא יש בערך 10,000 משפחות שנוצמא אצלו בראש השנה, ואולי 3000 גרים בקרבת מקום, יוצא שצריך 7000 דירות! אז הכלל הוא, שאם יש

מי שמנתק את הקליטה בזמן דיבור עם ה' - יש לו קליטה אצל ה'

מספר הרב אליהו עמר שליט"א, לפני ראש השנה שנת תש"ע בישוב 'מעלה אפרים' בשומרון, באמצע הלילה התנהל רכב בעיקולים בדרך לישוב, ישב בו הרב משה מורונו ורעיתו, אחריהם נסע רכב שנצמד אליהם ואותה, ר' משה חשב שהוא רוצה לעקוף, וזו הצידה מעט לשולי הכביש אפשר לו לעקוף. וזו היתה טעות, ברכב הזה היו מחבלים שעקפו אותו וחטמו את הכביש והוא נעצר. מהרוב יצאו שלושה מחבלים עם תת מקלע והתקרבו אליהם וירו לכיוונם מטוח אפס, הכל התנפץ, הזכוכיות, הצמיגים, אבל היה להם נס, בורא עולם שמר עליהם שלא נפגעו, רק הרב משה קיבל קליע ברגל. כשנגמרה למחבלים המחסנית של הכדורים חזרו לרכבם כדי להביא עוד מחסנית.

ברגעים אלו הסתכל הרב על אשתו ואמר לה לצאת מהאוטו, על שפת הכביש היה ואדי בעומק של שלושים מטר. הם הפילו עצמם לתוך הואדי, התגלגלו וקבלו שריטות, חבטות, מכות יבשות, וכשהמחבלים חזרו וראו שהם ברחו למטה ירו בהם את המחסנית לתוך הואדי החשוך ולא פגעו בהם, אח"כ נכנסו המחבלים לרכבם וברחו.

כשהגיעו ר' משה ורעיתו לתחתית הואדי חבולים ופצועים אבל ב"ה חיים וקיימים, היתה להם בעיה איך יוצאים מפה, איך מועיקים עזרה? בחסדי ה' האשה שמה לב שהפלאפון נמצא עליה, היא חייגה מהר לכוחות הבטחון ותוך כמה דקות הגיעו לזירת הפיגוע, כיתרו את האזור ומצאו גם את המחבלים. מאוחר יותר התברר שהיה להם נס יותר גדול, המחבלים כינו מקום להעלים את הגופות... כוחות הבטחון חילצו את ר' משה ואשתו מעומק הואדי והם עברו בסיעתא דשמיא שיקום וחזרו לבריאותם.

אחרי מספר חודשים הם עשו מסיבת הודיה, הרבה חברים ישבו שם ובאמצע הסעודה קם אחד מהחברים של ר' משה וסיפר את כל הנס הזה ואמר שהצבא חקר את האירוע ולא הבינו איך יצאה שיחת טלפון כה ברורה מהנייד כאשר הם היו בוואדי בעומק שלושים מטר, הרי גם על הכביש למעלה לא היתה קליטה ולא היה שום הסבר הגיוני איך יצאה שיחה ממקום כזה שאין קליטה. והתברר המשיך עוד ואמר 'אני רוצה להסביר מדוע זכר ר' משה לכוזה נס... אנחנו מכירים אותו כבר עשר שנים, כל פעם שהוא נכנס לבית הכנסת הוא מנתק את הפלאפון הנייד שלו, וכששואלים אותו מדוע אתה מנתק את הפלאפון, אולי מישהו ירצה אותך, הוא אומר להם, 'כשאני הולך לדבר עם ה' אני שם את כולם ב'ממתניה' ומדבר איתו'. אני לא שם את אלוקים בממתניה כדי לדבר עם בני אדם, אפילו כשיש לי סיבה לא לנתק, אני מנתק! כי כשאני בא לבית ש ה' - אני מנותק מכולם ונמצא רק עם ה',

אמר להם חבר, 'הקב"ה ראה שבמקום שיש קליטה (בבית הכנסת) הוא מנתק את הפלאפון, אז הקב"ה התנהג איתו מדה כנגד מדה, אז גם אני אתן לך קליטה במקום שאין קליטה, אפילו בוואדי בעומק של שלושים מטר שאין קליטה - שם יהיה לך קליטה, ותינצל. כשאדם נותן לקב"ה את הכבוד הראוי, הקב"ה מכבדו בחזרה "כי מכבדי אכבד" מי שמכבד אותי אני מכבד אותו. (האמנתי ואזמרה). ואין הדברים דווקא בדיבור בפלאפון, אלא, שמדברים עם ה' שמים את כולם ב'ממתניה'.

הכוח של כל משפט בסליחות

מונסי שבארצות הברית, ליל ב' של סליחות, 3:10 לפנות בוקר. ר' פנחס השכים לקום כבר בשעה זו, ביקש לשים את פעמיו לאמירת הסליחות בבית המדרש של רבו, הרה"ק רבי חיים זאנוויל מריבניץ זי"ע שנודע כצדיק נגב בקדושתו. ידוע ידע כי הרבי מקפיד לומר תיקון חצות שעות ארוכות (כידוע) ומיד אחריהן הוא פותח באמירת הסליחות, בתנאי שיש מניין. ולא תמיד היה בשעת לילה כה מאוחרת... לפיכך, בדרכו לבית המדרש, עבר ר' פנחס דרך בית כנסת מקומי, חיפש אולי יש עוד מישהו שיכול להצטרף. מיד ככניסתו, הבחין ביהודי היושב בירכתי בית הכנסת, וספר הסליחות פתוח לפניו, בדיק בדף הראשון... 'רבי יהודי! צל ר' פנחס לעומתו, 'מה לך אומר סליחות ביחידות, הרי ביקושי התחלתי! בא עמי וניסע יחדיו לומר את הסליחות עם הרבי, אני אסייע אותך הלוך וחזור...' מיד עלה לרכב, והשניים הגיעו לבית המדרש. הם גילו כי אין שם בבית המדרש שמונה יהודים חוץ מהם, הם אלו שמשלימים את המניין, הרבי יוכל לגשת לעמוד ולהתחיל בסליחות. הרבי הבחין כי המניין כבר התכנס, התעטף בטליתו, וכשפניו להבים ניגש אל עמוד התפילה, פתח את ספר הסליחות, ו... כלום! הרבי לא הצליח לפתוח בתפילה, לא הצליח לומר סליחות! הוא הביט אנה ואנה, נשא מבטו אל היהודים שמסביב, ומצחו נחרש קמטים. הוא לא מצליח לומר סליחות! מבקש הוא לפתוח ב'אשרי יושבי ביתך', אך משהו בעייתו, הוא לא מסוגל להתחיל...

בית המדרש שקט. כולם מביטים במתח, לא מבינים את פשר העיכוב. הרבי ניגש שוב ומנסה לפתוח, אומר את המילה הראשונה אך עוצר. הוא מסתובב לעבר הקהל, סוקר את כולם במבט חד, וכל הנוכחים מסמיקים ומחווירים חליפות. מי הוא זה ואיזה הוא שבשלו הסער הגדול הזה? הרב ניגש שוב אל העמוד, מנסה להתחיל מחדש, אך ניכר כי משהו מעכב בעדו, והוא לא מתחיל! מה קורה כאן? אימה וחרדה נופלת על כל המשתתפים במניין. מה קרה? למה הרבי לא יכול לפתוח באמירת הסליחות? לפתע, שוב הרבי פונה לקהל ושואל בקצרה: 'יש כאן מישהו שכבר אמר סליחות?' - כולם הנהנו בראשם לשלילה...

הרבי ניסה שוב להתחיל, ומשלא עלה הדבר בידו - פנה שוב לקהל: 'אולי יש מישהו שכבר אמר היום סליחות?' כולם החליפו מבטים. לא! אין כאן איש שכבר אמר סליחות! לפתע הררה האורח, 'אולי הכוונה אלי? הרי אמרתי כמה פסוקים ראשונים', וכשראה כי הרבי מוסיף להתעכב, ניגש אליו ולחש: 'אני כבר התחלתי, אמרתי רק כמה פסוקים ראשונים...'

'אכן נודע הדבר!' - אמר הרב, 'עכשיו הכל מובן... אין לנו מניין של אנשים שלא אמרו סליחות!' 'אין מניין?! תמהו כולם לעומתו. 'הרי ניצבים כאן עשרה יהודים שלא אמרו סליחות!' וכאן חשף הרבי סוד טמיה: 'אכן נמצאים כאן עשרה יהודים, אך אחד מהם כבר התחיל לומר סליחות, והוא כבר מוצב במקום אחר לחלוטין, שונה מכל חברי המניין. כי כשיהודי רק מתחיל באמירת הסליחות, ולו אם אמר כמה פסוקים בודדים - הרי הוא כבר מרוצה לה' ומפויס שבעתיים, הוא לא נמצא איתנו באותו מצב!'

מדהים, כמה גדולה היכולת של פסוקים אחדים מתוך הסליחות, לאן הם מובילים אותנו. הצדיק, בחושי הרוחניים החדים. חש בכך, הרגיש כי יש כאן מישהו שכבר קפץ בדרגה, שהתקדם צעד לקראת אביו שבשמים. הודות לכמה פסוקים בלבד שאמר! מסיפור זה, המופיע בקונטרס 'לב שומע', מתברר שבימים אלו, כל פסיעה, כל התקדמות, כל רצון, כל פסוק, הבה נפילה - הם מקפצות רבות עוצמה, והם המפעילים מנועי התקרבות אמיתית וכנה לאבא שבשמים. הבה ננצל את מי הסליחות. הבה נעריך אותם כראוי. אלו ימי הזדמנות בהם כל פעולה קטנה, כל מעשה טוב, כל תפילה - הם שינוי דרמטי, משדרגים את מעמד האדם וקירבתו לאלוקיו שבעתיים!

הבה נעריך את המתנה היקרה הזו, את מתנת הסליחות. הבה נתרכז בכוונה בכל מילה בהן, הבה נאמץ את התפילות והפיוטים, נשקיע בהם מחשבה וכוונה, נאמרם בהתלהבות ובדבוקות. כי כל שורה, כל פסוק וכל מילה - הם התקרבות רבה והתרפקות עזה על אבא שבשמים, בשובנו אליו לחדש אהבה כקדם! (האמנתי ואזמרה).

<p>עלון השבוע: לזכות גיטל בת אסתר מלכה שתחזור בתשובה שלימה לאבינו שבשמים חלק נטרם לע"ג: משה בן תנוס תורת. וזווגו רחל זינת בת נוצר תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' רפים במסכת שבת] יז - יט</p>	<p>ניתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com ככל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תרומות להקמת העלון ניתן לתרום בנדירים פלוס בקופת 'עלי באר' הנצחה שבעתית - 50 ש"ח מצווה רבה וחיובי הרבים להודיע מדימייל לחלק בבתי כנסת.</p>
--	---	---	---